

"Moldova nu e a noastră, nici a urmaşilor noştri; ci a urmaşilor urmaşilor noştri." (Ştefan cel Mare şi Sfânt)

Buciumul

Curierul Partidului Pentru Patrie

Anul II
Nr. 11 (91)
iul.-aug. 2004
12 pagini
6000 lei

O LECŢIE IGNORATĂ

Dincolo de festivisme, comemorarea de la Putna ar fi trebuit să constituie o lecţie necesară deopotrivă ţării şi conducătorilor ei, în aceste vremuri grele pentru neamul românesc.

Felul în care Ştefan cel Mare şi Sfânt a trăit şi a domnit ar putea constitui un veritabil manual al omului politic creştin. Şi totodată, certificatul apartenenţei noastre la valorile Europei civilizate, pe care guvernanţii de azi se străduiesc să-l capete prin tot felul de compromisuri meschine.

Din păcate şi sărbătoarea de la Putna a fost întunecată de comportamentul incalificabil al politicienilor noştri iresponsabili. Nu numai că demnitarii nu au fost pătrunşi de măreţia lecţiei celui comemorat. Dar au îndrăznit să calce cu bocancii jandarmilor atât Biserica strămoşească cât şi obrazul poporului.

Praznicul ce trebuia să fie al tuturor românilor, a fost confiscat de guvernanţi şi transformat în eveniment politic. Deşi curtea mănăstirii era pe jumătate goală, SPP-iştii au închis cu brutalitate porţile, lăsând afară circa 13.000 de români. *"Unii veniţi tocmai din nordul Bucovinei, din Basarabia, de la Cluj, în costume populare, plângeau. (...) Aşa ceva nu s-a mai întâmplat la Putna de prin 1959, de pe vremea comuniştilor"*, declara monahul Teofan ziarului "Adevărul" (08.07.a.c.). Abuzurile relatate sunt incredibile pentru România "democrată" a anului 2004. Deşi obştea mănăstirii hotărâse priveghere toată noaptea, SPP-iştii au evacuat forţat biserica în miez de noapte. Iar 400 de tineri de la Asociaţia Studenţilor Creştini Ortodocşi Români şi Liga elevilor creştin ortodocşi, purtând tocmai de la Suceava un car cu icoana voievodului, au fost opriţi în afara zidurilor. A fost nevoie ca Î.P.S. Pimen să pună cârja episcopală pe spinarea SPP-iştilor, pentru ca acei copii curaţi să poată fi omeniţi creştineşte.

Cele relatate mai sus nu mai au nevoie de nici un comentariu. Indignarea şi revolta ce stăpânesc pe orice român adevărat, sunt de ajuns.

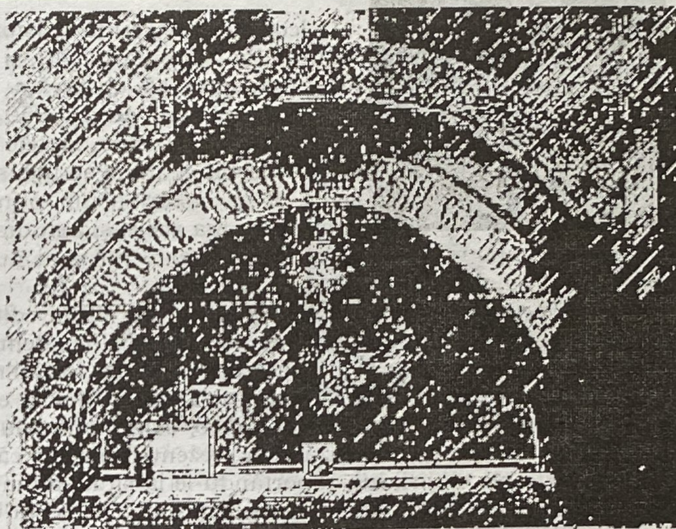
Totuşi, situaţia a zugrăvit imaginea reală a României contemporane.

Ca şi în realitate, la Putna, au stat faţă în faţă două lumi, despărţite de ziduri. De o parte – poporul umilit, iar de cealaltă – o clasă politică de-generată, pentru care ţara a devenit moşie personală. De o parte Ştefan cel Mare şi Sfânt, modelul omului politic creştin, patriot, cinstit şi apropiat de oameni, cu toată pleiada umbrelor de voievozi, regi şi căpitani jertfiţi pentru Neam şi Hristos. Iar de cealaltă parte, şleahta fanariotă de politicieni imorali, corupţi şi incompetenţi, promotoare a modelului balcanic de baron local. Oameni fără principii şi scrupule, principalii vinovaţi de dezastrul ţării, cărora Ştefan Vodă (cel "iute vărsătoriu de sânge") le-ar fi aplicat o lecţie cuvenită, de s-ar fi sculat cumva din mormântul de la Putna.

Iar dacă d-l Năstase va argumenta măsurile poliţieneşti de la Putna cu "pericolul vreunor acţiuni teroriste", îl invit să citească vorbele monahului Teofan, care, involuntar, mă scutesc pe mine de un răspuns: *"De ce le era frică? De oamenii aceştia săraci, amărâţi, care de-abia mai pot să supravieţuiască de pe o zi pe alta şi care au venit aici pentru a-şi întări sufletele?"*

...Vorba vechiului cântec: "Ştefane, vino la noi !"...

Mihai Mazilu

Peste mormântul tău sfânt

Simion LEFTER

Peste mormântul tău sfânt,
de la Putna,
Lacrimi vărsat-am şuvoi,
Căci ţara-ntreagă se zbate-n
lanţuri,
Ştefane, vino la noi ! (...)

În acest număr:

AICI E ROMÂNIA DE MÂINE ! VINO ŞI TU !

Pr. VASILE GORDON
Biserica Sf. Ilie Gorgani din Bucureşti

Sfântul Ilie Proorocul
CONTEMPORANUL NOSTRU
- panegiric pentru 20 iulie -

O lectură mai atentă a istoriei Sfântul Ilie, din Cărţile III şi IV Regi, ne ajută să observăm că, deşi el a trăit cu aprox. 850 de ani înainte de Hristos, faptele lui au o deosebit de mare actualitate. Dacă el ar cobori acum printre oameni, ar lua aceleaşi atitudini ferme împotriva tuturor faptelor care nu sunt după voia lui Dumnezeu.

Căci prin întreaga-i râvnă, Sfântul Ilie a dovedit o exemplară ascultare faţă de Dumnezeul Cel Unic, demascând falsitatea idolilor şi a slujitorilor acestora. Însuşi numele lui, *Ilie* (în ebraică *Eliáhu*), se traduce "Iahve este Dumnezeu", adică *numai Unul, Iahve, este Dumnezeu cu adevărat*. În cele ce urmează vom prezenta, selectiv, câteva aspecte ale slujirii lui, raportându-le la situaţia din zilele noastre, din România, paralelism din care se va observa implicit că Sfântul Ilie, prin slujirea lui devotată, nu este numai unul dintre cei mai râvnitori prooroci ai Legii Vechi, ci este şi *contemporan* cu noi.

1. ***Sfântul Ilie, luptător împotriva idolatriei şi a falşilor preoţi.*** Ahab, rege nelegiuit, căsătorit cu idolatra Isabela, a acceptat închinarea la zeul păgân Baal, căruia i-a rânduit 450 de preoţi mincinoşi, iar pe preoţii adevăratului Dumnezeu i-a omorât. Atunci Ilie, după ce, cu puterea Domnului, a încuiat cerul spre a nu mai ploua 3 ani şi 6 luni, ca pedeapsă pentru această nelegiure, i-a avertizat mustrător pe toţi închinătorii la idoli: "Până când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi lui!" Iar cu prilejul jertfei de pe Muntele Carmel, Ilie i-a făcut de râs pe preoţii idolatri, care strigau în zadar pe Baal: "Strigaţi mai tare.. Poate stă de vorbă cu cineva, poate doarme...", iar poporul lămurindu-se de minciosenia lor, i-a ucis pe loc. Ce ar face Ilie astăzi, în mijlocul idolatriilor secolului XXI, al puzderiilor de secte, al "taumaturgilor" răsăriţi din noaptea comunismului ateu, al pretinşilor "guru", al abaterii quasi-generale de la normele moralei creştine? Ar striga răspicat: "Până când veţi şchiopăta, o, românilor? Ziceţi că sunteţi urmaşii lui Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun, Ştefan cel Mare şi Sfânt, Constantin Brâncoveanul-Mucenicul, Carol I cel Loial, Ferdinand Întregitorul sau Mihai I cel Devotat? Dacă da, vă întreb: ce credinţă au avut? Nu cea ortodoxă? Atunci, de ce alergaţi după credinţe străine de neam şi după dumnezei străini?..." Ce ar face predicatorilor de tot felul (în fapt, preoţi mincinoşi)? Le-ar demasca impostura, cu temeiuri biblice şi patristice, în aşa fel încât poporul drept-credincios, luminat, să nu le mai cadă victimă.

2. ***Sfântul Ilie şi via lui Nabot.*** Ne amintim cum regele Ahab, prin uneltirile Izabelei a răpit via lui Nabot, pe care o moştenise de la părinţii lui. Ce i-a spus Ilie nelegiuitului rege? "L-ai ucis pe Nabot şi i-ai răpit via? În locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, vor linge şi sângele tău!"Şi aşa a fost! Cum ar vorbi azi Sfântul Ilie tuturor uzurpatorilor de proprietăţi, nomenclaturiştilor care nu mai vor să părăsească proprietăţile răpite de Ahabii comunişti cu Izabelele lor? Cam aşa, credem: "Nu vă este frică de mânia Domnului? Credeţi că veţi sfârşi cu bine, uzurpatorilor? Până şi Bisericii Ortodoxe, Biserica neamului, i-aţi răpit proprietăţi pe care nu vreţi să le mai cedaţi... Un singur exemplu vă dau: Aşezămintele Sfântul Pantelimon, altădată mănăstire sfântă, pe care aţi transformat-o în cârciumă! Grăbiţi-vă politicienilor să votaţi o lege dreaptă a proprietăţii şi s-o respectaţi, până nu veţi avea soarta lui Ahab!"

3. ***Sfântul Ilie, om al rugăciunii.*** Sfântul Ilie nu este doar un personaj aspru, justiţiar intransigent, gata să taie şi să ardă cu foc pe cei nelegiuiţi. Este şi un om tandru, al rugăciunii smerite, al râvnei exemplare, după cum însuşi mărturiseşte: "Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Savaot!". Spre exemplu, pe muntele Carmel, la vremea jertfei de seară, se roagă stăruitor: "Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Israel! Auzimă Domne, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu eşti singur Dumnezeu... Că Tu le întorci inima la Tine!" Precum atunci, şi acum se roagă pentru cei ce-l cinstesc în Sfintele Biserici, căci el este acum un ales mijlocitor pentru toţi care îngenunchează cu evlavie înaintea icoanei lui, precum noi o facem în Biserica noastră întotdeauna.

4. ***Sfântul Ilie lasă urmaşi.*** În timp ce un car cu cai de foc îl răpea spre cer, Elisei, căruia Ilie îi lăsase cojocul, semn al alegerii spre slujire, striga uimit: "Părinte, părinte, carul lui Israel şi călăreţii lui!" Cuvinte pe care noi, preoţi şi credincioşi, urmaşi ai lui Ilie - în măsura în care vom urma faptelor lui, înţelegem şi mărturisim: "Doamne, Doamne, minunată-i scara care urcă spre cer! Fă-ne vrednici să păşim pe ea spre a veni aproape de Tine, precum Ilie proorocul a venit în carul cu cai de foc!" Amin.

Consilieri "Pentru Patrie"

Dorin PĂTRĂUCEANU
(Straja, jud. Suceava)

În vârstă de 33 de ani, Dorin PĂTRĂUCEANU este originar din co-muna Straja, jud. Suceava, dintr-o familie cu tradiţie în lupta de rezistenţă anticomunistă. Crescut deci în spiritul cinstei, al omeniei şi dragostei de Dumnezeu şi ţară, din 1999 s-a dedicat luptei naţionale organizate, în cadrul Partidului "Pentru Patrie", succedându-i la conducerea filialei locale fostului deţinut politic Ilie PĂTRĂUCEANU, după moartea acestuia (2000). Spirit pe cât de mistic, pe atât de practic şi militant, tânărul şef de filială a obţinut în alegerile locale din 2000 postul de consilier local pe listele PPP, fiind responsabilul Comisiei de Cultură din cadrul Consiliului local, între 2000 şi 2004. Pentru el personal faptul are nu numai semnificaţii strict politice, cât şi sufleteşti. Astfel, în familia Pătrăuceanu putem vorbi de o tradiţie în acest sens, bunicul său, Miron PĂTRĂUCEAN fiind primar al comunei Straja în 1940-41 (fapt ce avea să-i atragă mari suferinţe, inclusiv o condamnare, în perioada totalitarismului comunist).

(în numărul viitor veţi cunoaşte şi alţi consilieri şi tineri ai membri ai partidului nostru).

La comoară

O bătrână pomeni de comoară
Atât de simplu,
Atât de firesc...
Şi inima iar începu ca să doară
Visez?!
Am murit?
Mai trăiesc?!
Pe umeri din zâne purtat,
Din vecia
Ce n-avem putere-a-o şti,
Sub umbra Sfântului
Din adâncul pământului,
Lumina ce n-o poţi opri

„Acolo i-au omorât,
la comoară..."
Şi sună-aşa simplu, firesc...
Şi inima iar începu ca
să doară,
Şi tainele-n lume iar cresc
Şi Sfântul iar tace
Târziu şi pe gânduri
Şi dalbe fecioare vin iar.
Comorile joacă
Şi Naltul ne mântuie
Şi doru-mi e mut şi avan.

Pe cumpăna vremii
Aş sta o vecie
S-ascult, să nu văd,
să nu uit.
În jocul lor alb să dispar.
Să nu ştie
Chiar nimeni
Ce mi-e. Ce mult.

E Toamnă...
Acolo i-au omorât. La
comoară.
Şi parcă-e-o moarte în noi...
Dar moartea-ncolţeşte
Şi-i iar Primăvară.
Şi ning Sânziene pe răni
în şuvoi.

Ioana Mazilu

Adrian VELEA
(Bârlad)

Un altfel de mesaj

Venind iar vremea votului, membrii marcanţi ai unor partide, însoţiţi de alai mediatic au luat cu asalt căminele de bătrâni, orfelinatele împărţind pachete şi strângeri de mână în lumina reflectoarelor şi a aparatelor de filmat. Sfintele Sărbători de Paşti au fost transformate în acţiuni de propagandă electorală. Învierea a fost ridicată la rang de politică de partid pentru captarea bunăvoinţei electorale. Comunicarea cu oamenii se realizează doar prin aceste pachete ale milosteniei. Milostenie de care aceşti politicieni nu-şi amintesc decât o dată la patru ani. Cu toate că marea majoritate a românilor trăiesc la limita sărăciei, sunt, şi nu puţini, din aceia care nu se lasă ameninţaţi de aceste gesturi lipsite de bun simţ.

Adevăraţii români, cei care ar putea să facă ceva pentru ţară nu trebuie căutaţi printre cei care se calcă în picioare pentru o sacoşă cu sigla nu ştiu cărui partid, ce conţine o sticlă de ulei, făină şi zahăr şi chiar o sticluţă de vodcă.

Românii cu sufletul curat sunt prezenţi în biserici participând în linişte şi cu smerenie la Sfânta Liturghie. Cu Dumnezeu românul e tare. „Doamne ajută" a fost şi este în viaţa românească cheia biruinţei şi a rezistenţei. Renunţarea la credinţă, când „Doamne ajută" a început să fie uitat în politică, în educaţie, în familie, ne face vulnerabili la toate vicisitudinile timpurilor pe care le trăim, îngropându-ne pe zi ce trece şi mai mult în mizeria morală a societăţii româneşti. Confiscarea sărbătorilor creştine şi transformarea lor în politică de partid este străină celor care simt cu adevărat româneşte şi implicit creştineşte. Ce străină ne apare această manifestare de politică imorală comparată cu sincera şi naturala smerenie ortodoxă românească!

Mesajul nostru se îndreaptă spre cei care nu cred în promisiunile de bine ale diferiţilor creatori politici, pentru că cei mulţi ştiu ce greu se poate dobândi bunăstarea. Ei ştiu că nu poate fi pogorât Raiul pe Pământ prin câteva legi şi de aceea nu se entuziasmează de discursurile utopice, deci nesincere, ale politicienilor care în patru ani nu au făcut nimic pentru omul obişnuit mulţumindu-se doar să adune averi uriaşe pentru ei şi familiile lor. Este clar că idealurile sociale şi economice, strâns dependente de cele morale nu se realizează aşa uşor, mai ales acum când trăim într-o vreme în care primează vulgaritatea, obscuritatea, pornografia, încercându-se împingerea preceptelor creştine spre periferia vieţii neamului nostru. Uşor, uşor riscăm să ne întoarcem la timpurile de început ale creştinismului, în vremea catacombelor.

Din fericire pentru toţi, în această „mare de imoralitate" a vieţii noastre politice, sociale şi economice există şi mici „insuliţe" de verticalitate morală şi spirituală.

Chiar dacă denumirea este de partid – PPP reprezintă în primul rând o mişcare spirituală având ca scop crearea omului nou şi ca finalitate a acţiunilor sale mântuirea neamului. Membrii PPP sunt atraşi de acest partid, ori mai bine zis de această mişcare spirituală, de dorinţa lor sinceră de a-şi valorifica spiritualiceşte viaţa. Cei ce susţin sau sunt membri ai acestui partid sunt hotărâţi să rupă cercurile de fier ale determinismului economic (frica de a rămâne pe drumuri). Pe de altă parte acest partid nu a îndrăznit şi nu va îndrăzni niciodată să transforme sărbătorile religioase în prilejuri de propagandă.

În concepţia noastră linia bisericii se află mult deasupra intereselor de partid. Mesajul nostru curat şi de bun simţ se adresează românilor de pretutindeni care mai cred că se mai poate face ceva pentru ţară, din convingere şi prin jertfă de sine.

Credinţa noastră este că împotriva răului nu se poate lupta eficace decât prin renunţarea de sine, prin jertfă, răul poate fi învins numai prin binele din tine. Nu iubire de sine ci jertfă de sine constituie izvorul tămăduirii neamului românesc.

ŞI TU POŢI FACE CEVA PENTRU PATRIE! NU MAI EZITA ! CONTACTEAZĂ-NE !

Harta însângerata

Şcolile româneşti desfiinţate în Transnistria

Pe 15 iulie a.c. miliţiile separatiste transnistrene au sechestrat, la Tighina şi Tiraspol, bunurile a două şcoli cu predare în limba română aflate în subordinea Ministerului Educaţiei de la Chişinău, fără a da vreo explicaţie. Ministerul de Externe de la Chişinău a condamnat aceste acte şi a solicitat mediatorilor în diferendul transnistrean (Rusia, Ucraina şi OSCE), să-şi exercite influenţa în cazul închiderii celor două şcoli. Reprezentanţii Ministerului Educaţiei din Moldova au apreciat că acţinile separatiştilor reprezintă o gravă violare a drepturilor omului, cu scopul destabilizării situaţiei din regiune.

Haraşo democraţie !

Într-o scrisoare adresată Înaltului Comisar OSCE pentru minorităţi Rolf Ekeus, auto intitulatul Minister al Educaţiei de la Tiraspol explică închiderea celor două şcoli cu predare moldoveneşti invocând motive puerile, cum ar fi acea că, prin predarea limbii române celor 34.000 de copii din şcolile tutelate de Ministerul de la Chişinău, s-ar încălca legea educaţiei din Republica Transnistreană (!!!). De asemenea, documentul citat exprimă intenţia cinică de a duce până la capăt această acţiune antiromânească şi antidemocratică.

Lenin în Basarabia

Încă o dovadă că pericolul comunist este departe de a fi dispărut. Sute de persoane au demonstrat în oraşul Bălţi din nordul Basarabiei, la începutul lunii, împotriva deciziei autorităţilor, de reamplasare a statuii lui Lenin. Protestatarii, membri şi simpatizanţi a mai multe partide anticomuniste au format un Comitet anti-Lenin, considerând ca inacceptabilă reamplasarea monumentului unuia din cei mai odioşi criminali din Istorie. Forţele de ordine au intervenit asupra manifestanţilor, mai multe persoane fiind arestate.

CEDO cere eliberarea ultimilor deţinuţi politici din Europa

Decizia CEDO care prevede eliberarea celor doi deţinuţi moldoveni de la Tiraspol, Tudor Petrov Popa şi Andrei Ivanţoc, cât şi plata unor daune substanţiale de către Moscova şi Chişinău, a fost primită cu entuziasm pe ambele maluri ale Prutului şi în toată lumea civilizată. Bucuria a fost însă umbrită de refuzul arogant al autorităţilor comuniste de la Tiraspol de a se conforma acestei hotărâri. Regimul lui Smirnov consideră că respectă drepturile omului în ultima enclavă sovietică din Europa.

STRĂINII, MAI PATRIOŢI CA GUVERNUL ROMÂN

Nu este privelişte mai dureroasă decât a vedea cum reprezentantul unui guvern străin ia apărarea ţării tale în timp ce guvernanţii români iau măsuri contrare interesului naţional.

Şi totuşi asta au văzut moţii pe 11.06. a.c., cu ocazia vizitei întreprinse la Roşia Montană de o delegaţie mixtă, condusă de ministrul român al mediului Speranţa Ianculescu şi omologul său maghiar Miklos Persanyi. Scopul vizitei a fost obţinerea de detalii referitoare la e-xistenţa unui proiect de exploatare a aurului de către Roşia Montană Gold Corporation (RMGC) şi stadiul actual al operaţiunii. După ce delegaţia a vizitat compania de stat MINVEST (care operează în prezent în zonă), Muzeul Minier din Roşia Montană şi galeriile romane din masivul Orlea, ministrul Speranţa Ianculescu a declarat presei: *"Nu ştiu nimic despre planul unei viitoare exploatări. (...) Aştept ca RMGC să întocmească un studiu de fezabilitate. Numai după 2-3 ani de analiză mă voi putea pronunţa în privinţa calităţii proiectului."* Totodată d-sa şi-a exprimat îngrijorarea (sic!) faţă de un posibil accident de tipul celui din 2001 de la Baia Mare, când apele au fost otrăvite cu cianură.

Întrebarea pe care, legitim, mi-o pun este: chiar nu ştie ministrul mediului din România despre forajele pe care RMGC le-a făcut până acum, despre vitele moarte şi localnicii îmbolnăviţi – ce coincidenţă ! – chiar după aceste foraje? Nu cunoaşte d-na Ianculescu amploarea presiunilor psihice la care sunt supuşi de câţiva ani încoace locuitorii Roşiei Montane, în vederea părăsirii "de bunăvoie" a locuinţelor şi terenurilor în schimbul unor sume uriaşe? Că presiunile sunt exercitate de slujbaşi ai companiei, la adăpostul autorităţilor române care nu îi apără pe localnici? Păi pe ce lume trăieşte atunci d-na ministru, de suntem noi, simpli cetăţeni mai bine informaţi decât d-ei? Informaţi din presă, nu de altundeva!

Ei bine, dacă d-na Ianculescu a răspuns asemenea unui om tocmai aterizat din Lună, ministrul maghiar a dat un răspuns care – îmi vine greu, dar trebuie s-o recunosc... – îi face cinste. Ca om de mediu şi ca om în general. Oferind asistenţa experţilor unguri în elaborarea unor studii de protecţie a mediului zonal, d-sa a spus totuşi că s-ar bucura să nu vadă această investiţie făcută, fiincă numai aşa ar fi eliminate complet toate riscurile.

Bieţi urmaşi ai lui Horea cel răstignit pe roată de barbaria ungurească !... Ce durere trebuie să simţiţi privind un ministru al statului român ce trebuia să vă facă dreptate după o mie de ani de nedreptăţi, comportându-se ca un fanariot viclean, cu işlic şi maniere de farfara, care-şi vinde supuşii pentru subterane interese. Şi pe exponentul statului care o mie de ani v-a împilat strămoşii, abordând o atitudine civilizată, proprie cancelariilor occidentale! Realizează fanarioţii din guvernul Năstase ce consecinţe poate avea atitudinea lor pentru suveranitatea şi integritea ţării? Şi care ar fi miza pentru care d-lor ridică astfel de riscuri peste capetele noastre?

Ea a fost inspirat rezumată de ministrul Persanyi în următoarea anecdotă: *"Când vizitam Roşia Montană m-am gândit tot timpul cât de minunat este acest loc. Arată ca şi Elveţia, deşi casele de aici arată destul de sărăcăcios. Cu toate acestea, România e o ţară bogată, atât în resurse, cât şi în peisaj. Şi am continuat să mă gândsc că, dacă acest proiect s-ar realiza, atunci în 20 de ani de acum încolo, aurul care este acum sub aceste case va sfârşi în Elveţia."*

Vă lăsăm pe dvs., iubiţi cititori ai Buciumului să trageţi concluziile care se impun.

SEMNE BUNE

Contactat telefonic, d-l Eugen David, preşedintele Asociaţiei "Alburnus Maior", ne-a declarat că pe 16.06.a.c. organizaţia condusă de d-sa a organizat la Alba Iulia o manifestaţie prilejuită de desfăşurarea în Canada a şedinţei Consiliului de Administraţie al Roşia Montană Gold Corporation (RMGC). Participarea oarecum redusă (cca 200 de persoane) se circumscrie apatiei generale în care se găseşte societatea românească sărăcită şi ruinată. Oricum, în contextul social din România anului 2004, acţiuni asemenea celei de la Alba Iulia sunt suficiente pentru a semnala prezenţa unei stări de rezistenţă în domenii care privesc sănătatea fizică şi spirituală a neamului românesc. D-l Zeno Cornea ne-a declarat că în Roşia Montană deja nu se mai vând case Companiei. Mă întreb însă ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi existat acel nucleu de români inimoşi de la "Alburnus Maior" şi tinerii activişti antrenaţi de acesta? Probabil că astăzi ar fi existat primele lingouri din aurul moţilor, iar în inima Apuse-nilor un deşert selenar, fără viaţă, fără glas de prunci, fără cântec de cocoş sau dangăte de clopot.

E o lecţie pentru toţi românii că se poate. **Unirea face puterea!**

Constantin IULIAN

Reînregistrarea Partidului "Pentru Patrie"

Consider util să informez membrii şi simpatizanţii Partidului "Pentru Patrie" despre modul în care s-a făcut reînregistrarea acestei formaţiuni politice conform noii legi a partidelor politice nr.14/2003.

Această lege impunea depunerea la Tribunalul Municipiului Bucureşti (TMB) a următoarelor documente: a) cererea de înregistrare, semnată de conducătorul organului executiv al partidului şi de cel puţin 3 membri fondatori, citaţi în instanţă; b) statutul partidului; c) programul partidului; d) actul de constituire, împreună cu lista semnăturilor de susţinere a membrilor fondatori; e) o declaraţie privitoare la sediu şi la patrimoniul partidului; f) dovada deschiderii contului bancar.

Dintre toate aceste documente, o dificultate majoră ca volum de lucru o constituia lista semnăturilor de susţinere care trebuia să cuprindă cel puţin 25.000 de prsoane, domiciliate în cel puţin 18 judeţe ale ţării şi municipiul Bucureşti, dar nu mai puţin de 700 de persoane pentru fiecare aceste judeţe şi municipiul Bucureşti.

Imediat după publicarea legii în Monitorul Oficial al României (17 ianuarie 2003), Partidul "Pentru Patrie" a declanşat acţiunea de întocmire a acestor liste şi înaintarea lor la Centru. Deoarece în primele luni ale anului 2003 vremea a fost nefavorabilă deplasărilor în teritoriu a organizatorilor, care în bună parte erau foşti deţinuţi politici trecuţi de 70 de ani ca vârstă, abia în luna decembrie 2003 acest document împreună cu celelalte au putut fi înaintate TMB.

Astfel, în ziua de 16 decembrie 2003 delegaţia Partidului "Pentru Patrie" a depus la TMB dosarele impuse de lege. Listele de susţinători au alcătuit numai ele 7 dosare, totalizând 26.490 semnături. TMB a repartizat cererea Secţiei a V-a Civilă (Dosar nr. 51/P/2003) cu termen de judecată 8.03.2004. La această înfăţişare reprezentantul Ministerului Public a solicitat modificarea unui articol din Statut (art. 2). Pentru realizarea acestei "neconformităţi" instanţa a fixat un nou termen în ziua de 29.01.2004. De această dată, acelaşi reprezentant al Ministerului Public a mai solicitat o modificare la Statut (art.1) deşi aceasta putea fi cerută de la prima şedinţă. S-a fixat un nou termen pe data de 5 februarie 2004 când, în sfârşit, a fost adoptată hotărârea de acceptare a cererii şi înregistrarea Partidului "Pentru Pa-trie" în Registrul Partidelor Politice.

A urmat o perioadă de aşteptare pentru redactarea şi comunicarea oficială a sentinţei, care a venit abia pe 29.03.2004, cu menţiunea "cu drept de contestaţie în 5 zile".

În ziua de 29.04.2004, deci peste o lună, la insistenţele noastre pentru a obţine pe sentinţă menţiunea "definitivă şi irevocabilă", grefa TMB ne scrie pe hotărâre "cu contestaţie înregistrată la data de 09.02.2004, contestaţie formulată de P.S.D. pt. S.E.S.O.S.M.B.".

Conform Legii partidelor politice nr.14/2003 art.21, orice contestaţie trebuia soluţionată în maximum 15 zile de la depunere, deci ea trebuia soluţionată cel mai târziu până la data de 24 februarie 2004, iar noi ne aflam acum în 29 aprilie 2004.

Fiindcă Partidul "Pentru Patrie" susţine Statul de Drept şi respectă fără rezerve Justiţia şi actele ei, am considerat că nu trebuie să ne adresăm forurilor internaţionale şi nici să facem caz în presă de această nedreptate ce ni se făcuse. Justiţia trebuie să rămână un aliat şi un sprijin al nostru pe viitor.

Delegaţii noştri au încercat astfel pe cale amiabilă, în repetate rânduri, să sensibilizeze grefa TMB pentru a trimite cât mai grabnic cu putinţă dosarul Partidului "Pentru Patrie" la Curtea de Apel Bucureşti care urma să judece contestaţia. Greşeala care s-a comis a fost că delegatul nostru oficial nu a făcut această sesizare în scris, pe care să o înregistreze şi să o susţină într-o audienţă la Preşedintele sau Vicepreşedintele TMB. Această precizare pe care o fac nu trebuie înţeleasă ca un reproş la adresa cuiva, ci ca elementele tinere, lipsite de experienţă, antrenate de Partidul "Pentru Patrie" întâia dată într-o astfel de acţiune, să înveţe din greşeli ca să nu le mai repete în viitor.

Personal, fiind plecat în această perioadă prin ţară pentru pregătirea Alegerilor Locale, revenind în Bucureşti pe data de 29.04.2004, constatând că situaţia juridică a reînscrierii Partidului "Pentru Patrie" se afla în impas, împreună cu un camarad (scriitorul George Ursa) am pornit acţiunea de deblocare a situaţiei.

În ziua de 3 mai 2004 ne-am prezentat la Preşedintele TMB cu o cerere scrisă prin care sesizam regretabila întârziere a trimiterii dosarului PPP la Curtea de Apel pentru judecarea contestaţiei şi luarea de urgenţă a măsurilor legale, mai ales că în ţară începuse deja depunerea candidaturilor pentru alegerile locale, iar reprezentanţilor noştri li se refuza acest drept pe motiv că hotărârea de acceptare a cererii de înregistrare nu era definitivă şi irevocabilă.

Obţinând o rezoluţie favorabilă scrisă pe cererea noastră, ne-am deplasat în aceeaşi zi la Curtea de Apel Bucureşti cu o altă cerere scrisă în care prezentam situaţia şi solicitam judecarea cazului în regim de urgenţă. Pe cererea noastră înregistrată sub nr. 1599 din 3.05.2004 Vicepreşedintele Curţii de Apel Bucureşti a pus de asemenea o rezoluţie favorabilă.

Astfel în ziua de 05.05.2004 se judecă de Secţia a IV-a Civilă a Curţii de Apel Bucureşti contestaţia formulată de Partidul

(continuare în pag. 8)

REVISTA PRESEI

Europa creştină se revoltă la Bruxelles

Proiectul viitoarei Constituţii europene a stârnit aprinse dispute înaintea summit-ului de la Bruxelles, deoarece preambulul său nu conţine nici o referinţă la Dumnezeu sau la religia creştină (ROMPRES). Mai multe ţări, între care Polonia, Italia, Cehia, Irlanda şi Malta, sprijinite de Papa Ioan Paul al II-lea, şi-au declarat nemulţumirea. Premierul polonez Marek Belka a declarat la Bruxelles că este hotărât să lupte pentru a obţine includerea unei referiri la Dumnezeu în viitoarea Constituţie. Din păcate, Franţa şi Germania sunt principalele oponente ale acestei propuneri. De remarcat că Spania condusă de socialişti a adoptat şi în această privinţă o poziţie anticreştină, retrăgându-se din grupul ţărilor care susţin amendamentul.

Ofensiva neruşinării: legalizarea prostituţiei.

Un nou atentat la adesa familiei şi moralei creştine în România. În "Jurnalul naţional", Preşedintele Comisiei de Sănătate din Camera Deputaţilor, dr. Mircea Ifrim, s-a declarat favorabil legalizării prostituţiei, susţinând că feno-menul... "este atestat de însuşi Iisus Hristos"...!!! D-l Ifrim a dat exemplul episodului în care Mântuitorul a iertat-o pe Maria Magdalena când toţi ceilalţi vroiau s-o omoare. Păi domnule doctor, Hristos a iertat-o nu pentru că ar fi acceptat păcatul, ci pentru a arăta că fiecare om e păcătos, dându-i şansa de a se îndrepta. Lucru pe care ea l-a şi făcut, renunţând la prostituţie şi dedicându-şi estul vieţii lui Dumnezeu! Nici decum angajându-se la vreun bordel !

HOTĂRÂRI ALE CONSILIULUI DIRECTOR AL P.P.P din 12.06.2004

1. În ziua de 28 aug. 2004 vor fi aduse la Sediul Central al PPP procesele verbale de reconstituire a grupurilor, organizaţiilor locale şi filialelor.

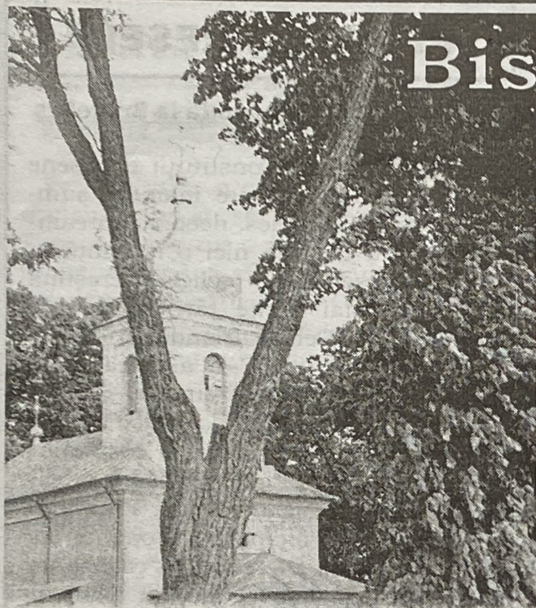
2. Tot la această dată, pe judeţe, vor fi depuse la Secretariatul General listele de candidaţi pentru alegerile generale, însoţite de declaraţia de acceptare a fiecărui candidat în parte.

3. Vor fi aduse la zi cotizaţiile în toate filialele, păstrându-se evidenţa clară a chitanţelor cu care acestea au fost depuse.

4. Se vor strânge donaţii pentru viitoarea campanie electorală, cu respectarea strictă a legilor în vigoare.

5. Pe timpul verii va fi organizată continuitatea activităţii, păstrându-se legătura telefonică a filialelor cu Sediul Central, sâmbăta între orele 09,00-13,00.

6. Viitoarele şedinţe vor avea loc în zilele de 24.07.a.c., orele 19,00 la Mănăstirea Sâmbăta – Făgăraş şi 28.08.a.c., ora 10,00 la Sediul Central din Bucureşti, str. Veseliei nr. 21, sector 5.

Biserica de la hotar

Vremurile din urmă ne-au făcut martorii unui fenomen care a luat amploare şi ale cărui piese, puse cap la cap, reuşesc să ne dea o radiografie a timpului prezent, atât din perspectiva trecutului, cât şi ca piatră de încercare a viitorului. Construcţia de biserici noi nu este, evident, în primul rând o necesitate fizică, argumentată de lipsa de spaţiu, ci reflectă o sumă de alte trăsături ale neamului românesc aflat într-o perioadă de cumpănă (în înţelesul profund, de hotărâre sau nehotărâre între două stări existenţiale). Nu mai departe decât atât de controversata construcţie a Catedralei Mântuirii Neamului, care, ajunsă miză electorală, a trecut dintr-o căruţă într-alta, adică din balanţa PSD-ului(care a vrut spă speculeze greutatea creştină şi naţională a argumentului) în carul învingător al alianţei PD-PNL, care a intuit corect percepţia materialistă şi nostalgia comunismului refulat al prea multor români. Un exemplu trist de gândire materialistă, de ignoranţă,de indiferenţă, de eronată cumpănire (am auzit la mulţi un argument de genul acesta "De ce să tot demolăm? Şi costă atâţia bani!"Costul se referă (ţineţi-vă bine!) la ...reconstrucţia mausoleului acelora care ne-au chinuit şi ucis bunicii, părinţii, fraţii! Când atâtea construcţii megalomanice, chiar şi biserici fiind, ne închid cerul spre care ne ridicăm ochii deseori cu disperare, s-a întâmplat ca tocmai această politizată şi intrată în competiţie cu alţi idoli ai sufletului nostru maltratat (dintre care unii nu se pot enumera aici) mântuire să stârnească reacţii la care nu te-ai fi aşteptat la un popor creştin. Şi care (culmea ironiei !) nu se află măcar într-unul din momentele sale de demnitate, acceptând, cu plăcere chiar, toate umilinţele şi căderile pe care nu ni le impune nimeni decât propriile noastre scăderi.

Aş vrea totuşi ca în aceste rânduri cu care mi-aş dori să vă propun din nou o temă de reflecţie, să mă retrag spre o zonă în care interese de altă natură îşi spun mai puţin cuvântul şi în care suntem mai apropape de noi înşine, de străfundurile sufletului românesc aflat într-o cumpănă existenţială.

Majoritatea creştinilor din România de astăzi îşi amintesc, măcar vag, că viaţa fiecărui sat, a oricărei comunităţi, gravita în jurul bisericii. Aici îţi începeai existenţa personală (căci pentru orice creştin etapa aceasta terestră ni s-a dat spre "devenirea întru fiinţă", spre mântuire), dar şi socială, intrând în rândul neamului tău, agăţat ca într-o pânză protectoare în firele rudeniilor trupeşti, dar mai cu seamă spirituale. Iar mai mult decât atât, spunea Părintele Arsenie Boca "Nimeni nu se mântuieşte singur. De mântuirea sa se mai leagă o mulţime de oameni". La biserică îţi urmai părinţii sărbătoare de sărbătoare şi deprindeai, copil fiind, acel duh al sărbătorii despre care vorbeşte Vasile Băncilă. De aici veneau apa şi pâinea sfinţită cu care se începea orice zi şi orice lucrare omenească... Aici se strângeau oamenii ori de câte ori era un vifor sau un necaz peste ei... În faţa altarului te legai de cel sau de cea pe care "soarta ţi-l hărăzise", cum spun oamenii, chiar dacă deseori era potrivnică sufletului tânăr... Aici îţi botezai copiii cu nume pe care le-au purtat şi stămoşii tăi şi tot aşa te despărţeai o dată, pentru totdeauna, pentru a intra în rândul celor care s-au dus... În colţuri de zid afumat se ostoiau dureri şi spaime şi înfloreau bucurii ale fiecăruia şi ale tuturor.

Cât a mai rămas din această fotografie îngălbenită de vreme ar însemna să facem o radiografie prea dură a societăţii româneşti de astăzi şi să ne smerim, cei mai mulţi dintre noi, să recunoaştem cu sufletul umilit că am trecut de la trăiri şi legi strămoşeşti, la obişnuinţe cu iz de profan în care amestecăm propriile noastre trebuinţe (acelea pe care credem noi că ar trebui să ni le dea Dumnezeu). Şi ceea ce se întâmplă cu noi astăzi ne-o poate spune, mai mult real decât simbolic, istoria unor biserici vechi, care azi, mâine trec, nici măcar în umbra amintirii. Istorii care ţin de spiritualitatea noastră ancestrală care ne-a făcut demni, dârji şi creatori, care ne-a dat un loc inegalabil în lume.

"Biserica de la hotar" este biserica din sufletul fiecăruia dintre noi care se îndepărtează, sau este îndepărtată subtil ori grosolan, de pe poziţia ei de armătură şi sevă vie a insului şi a societăţii întregi. Bine este să se facă biserici de piatră, de zid, din orişice pot oamenii să-şi ridice lăcaş de închinăciune. Dar mai cu seamă este bine să nu se uite că biserica aceasta, chiar dacă este o construcţie nouă, este aceeaşi Biserică şi poartă în ea amprenta unui Neam. Tocmai aici ne aflăm pe un teren lunecos, unde oamenii uită şi, amăgiţi de o aparent nouă materie a unui nou veac, se leapădă de o întreagă zestre ale cărei puteri creatoare nu le mai preia nimeni. Desigur că va trebui să aveţi în faţă un caz concret şi vă veţi da seama că mulţi aţi avut sentimentul unei pierderi ireparabile, aşa cum l-am trăit câţiva dintre noi într-un sat din Moldova.

Cu ani în urmă culegeam legende, poveşti şi amintiri în acel sat ce-şi trăgea numele de la doi răzeşi viteji ai lui Ştefan cel Mare: Giurgi Galben şi Bucium. Gălbinenii şi buciumenii erau cu atât mai siguri şi mai convinşi de aceasta, cu cât peste capetele lor străjuia un stejar uriaş, pe care unii spuneau că l-ar fi sădit însuşi Ştefan, iar alţii că ar fi crescut dintr-o sămânţă de stejar pe care voievodul ar fi pus-o în mâna viteazului Bucium, căzut într-o bătălie. După '89, stejarul adevenit lemn de foc pentru nişte moştenitori ignoranţi ai terenului unde ar fi fost oasele strămoşului. Tot pe atunci am auzit şi legenda bisericii din Mazili (parte a satului Galbeni numită aşa pentru că sătenii erau răzeşi. Tot de la Ştefan). Legenda spune că ar fi trecut prin sat, cam cu un veac şi jumătate în urmă, trei haiduci deghizaţi în călugări şi au lăsat lui Dimitrie Boldescu un sac cu galbeni. Dacă nu s-or întoarce, să facă bine boierul Boldescu să ridice o biserică, să sape o fântână şi să zidească un pod. Frumos lucru, dacă stăm să ne gândim la semnificaţia lor în sânul unei comunităţi. Iar legendele e bine să fie ştiute fie şi pentru a trezi resorturi ruginite ale spiritului nostru sufocat de profan.

Vi se va părea că e o chestiune mai personală amintirea acestei biserici făcută la 1865 de un boier moldovean, amestec de istorie şi legendă. Dar nu e aşa. Pentru că această trecere spre altceva, această rupere de nişte valori se petrece şi în sufletele noastre.

Biserica aceea era o biserică micuţă, cu ziduri groase, cu geamuri tăiate în zid, care înăuntru creează impresia că sufletul tău primeşte direct şi adânc acea undă de lumină. Umbrele mestecenilor şi teilor se amestecau înăuntru cu chipuri de sfinţi vechi, al căror autor n-a lăsat în smerenia lui nici un nume scris peste veacuri, dar a cărui operă te face pe tine, omul vitezei dintr-un secol înnebunit să crezi că veşnicia şi sfinţenia pot fi oprite în artă. În creaţie şi în jertfă. Culori ale căror nuanţe şi reţete nu le mai ştim, nici putem afla, compoziţii în care echilibrul clasic se îmbină cu expresia romantică a hotarului dintre văzut şi nevăzut, detalii întrecând în fineţe firul de păr, suprafeţe sculptate rotund, cu atât de migăloasă dăruire pe care rar o mai întâlneşti astăzi când meşterul se sileşte să isprăvească repede comanda, arabescuri în lemn ce par să oprească trecerea vieţii într-o imagine aşezată aici la hotarul lumii trecătoare cu veşnicia... Bijuteria aceasta de artă românească s-a aflat vreme de un secol şi jumătate într-o biserică dintr-un sat aproape anonim (lumea nu ştie despre el decât că e anagramat în numele lui Beligan), sub privirile înceţoşate ale familiei boiereşti pictate pe peretele cafasului. În stânga, sporind lumina de taină, străjuia un vultur aurit a cărui fiecare pană fusese rotunjită cu grijă de alt anonim, deasupra unui amvon de o arhitectură ce îţi lăsa impresia că o mână nevăzută s-a deschis deasupra oamenilor pentru a lăsa să curgă peste ei lumina Cuvântului.

Toate acestea au fost. Au existat în satul Galbeni între anii 1865 şi 2003. În vara anului trecut am găsit biserica goală. Ca o mamă căreia tocmai i s-a smuls pruncul şi a fost aruncat. Chipuri de sfinţi bătrâni, dar a căror expresie nu o putuseră şterge câteva luni de ploaie, zăceau lângă trunchiul unui tei trist. Mahrama lui Isus se scorojise de soare şi ploi, dar chipul era acelaşi care se aplecase deasupra atâtor generaţii care veniseră în faţa altarului. Restul de sfinţi, Arhanghelul cu sabia, Epitaful de la 1869, se vedeau înăuntrul unei magazii cu scândurile scorojite...

E adevărat că "nu se mai putea face nimic". Lemnul era mâncat de cari, iar noţiunea de restaurare e străină sătenilor, iar practic, există sute de astfel de biserici pentru care instituţiile responsabile nu au, nu pot să facă rost de fonduri, ori, mai rău, nu se interesează de starea acestor monumente.

E adevărat că bătrânii consilieri, toţi trecuţi de 70 de ani, trebuiau să-şi facă datoria şi să "refacă " şi această biserică aşa cum s-a întâmplat cu biserica nouă, datând de la 1926 şi care nu avea valoarea celei vechi.

(continuare în pag.)

ŞCOALA MÂNTULEASA NU MAI EXISTĂ !

Cu acest titlu a apărut în numărul din luna aprilie a.c al gazetei noastre o notă prin care se face cunoscut că cu permisiunea criminală a edililor capitalei construcţia şcolii din strada Mântuleasa, unde marele filozof Mircea Eliade a urmat cursurile claselor primare a fost dărâmată. Iată de data aceasta câteva opinii faţă de o astfel de acţiune criminală.

Milică MITITELU

OPRIŢI BULDOZERELE !

Comuniştii au vrut să distrugă tot ce s-a realizat până la aşa zisa „marea revoluţie din octombrie – 1917", pentru că tot ce se crease de la facerea lumii era portivnic comunismului... Au fost arse cărţi, gazete, documente, au fost distruse biblioteci şi arhive întregi. Au distrus muzee, mari monumente de artă, morminte istorice, au dărâmat cu buldozerele case, cartiere, sate, biserici, mânăstiri, cimitire. Buldozerele lucrau din plin. S-a sperat ca aceste buldozere să fie date la topit după evenimentele din decembrie 1989, să se oprească demolările şi să se reconstuiască bisericile, mânăstirile, dar nici vorbă. Buldozerele se aflâ în plină activitate. Au fost dotate cu piese de pe piaţa europeană. Printre ultimele victime ale buldozerelor este şi construcţia şcolii de pe strada Mântuleasa, şcoală unde şi-a făcut studiile primare marele filozof Mircea Eliade.

La o astfel de acţiune barbară Academia, Preşedenţia, Parlamentul, guvernul, Ministerul Educaţiei, Ministerul Culturii, instituţiile care se ocupă de ocrotirea patrimoniului naţional, cu toţii tac, nu manifestă nici cel mic gest de dezaprobare. Cu astfel de demnitari nu netezim drumul pe care să intrăm în Europa. Chemăm pe toţi oamenii de bună credinţă şi iubitori de patrie să-şi ridice glasul şi să nu mai fie permise astfel de acte de barbarie.

Prof. Univ. Dr. Ion COJA

E trist, este sfâşietor de trist ce se întâmplă în România cu locurile şi clădirile pe care Dumnezeu şi norocul nostru şi-a pus pecetea. O astfel de clădire era şi şcoala în care a învăţat Mircea Eliade. Şi, în general strada Mântuleasa este un astfel de loc . Nu mă mir că guvernanţii noştrii nu au nimic sfânt. După cele petrecute la Arad nimic nu mă mai miră în privinţa antiromânismului instituţionalizat, patronat de guvernanţi înşişi...

Prof. Constantin CIOSU

Nu este pentru prima dată şi mai mult ca sigur că nici pentru ultima dată când românii îngroapă până şi memoria valorilor.

Ne lăudăm cu Eliade, cu Cioran, cu Brâncuşi, dar nu facem nimic pentru a respecta urmele pe care aceştia le-au lăsat în ţara care i-a crescut, i-a format, dar care ulterior i-a renegat. Demolarea şcolii în care Eliade şi-a pus bazele devenirii ulterioare, demonstrează încă odată, dacă mai era nevoie, cât de săraci sufleteşte suntem. A face să dispară acestă şcoală indiferent de motivaţia invocată, indiferent de ce se va construi în locul ei este o crimă pentru care nu vom fi iertaţi. Nu vom fi iertaţi nici de românii adevăraţi şi nici de Europa, care a ajuns să ţină la valorile noastre mai mult decât noi înşine.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un muzeu a dispărut şi nici măcar nu credem că pe frontspiciul noii clădiri, indiferent de destinaţia pe care o va avea aceasta, se va instala o placă memorială care să amintească că acolo Mircea Eliade a început să devină marele om de cultură, marele om care a fost.

Prof. George ANCA

Demolarea şcolii Mântuleasa este încă un atentat la memoria lui Mircea Eliade. Bucureştii săi dispar ca la o comandă de război. Când va fi pace ?

Rubrică realizată de Milică MITITELU

OFENSIVA DECADENŢEI

Adrian LUPESCU
(Brăila)

PUTEREA BURICULUI

Banalul buric, ombilic în limbajul elevat, semnul legăturii dintre mamă şi făt, a ajuns un lucru de preţ în societatea noastră civilă la ora actuală. De unde până în 1990 pozele făcute la plajă ne arătau elegante domnişoare în costume de baie ce ascundeau cu încăpăţânare formele ce trebuiau expuse ultravioletelor, astăzi buricul a devenit punctul de atracţie al întregii noastre societăţi.

Îl întâlnim peste tot. în tramvai, la tinerele ce consumă cu nesaţ ţigări LM, alături de nelipsita sticlă de Coca-cola, pe coridorul îmbâcsit de fum al trenurilor, pe terasele barurilor şi cofetăriilor, devenite adevărate expoziţii de buricuri, pe stradă etalate cu nonşalanţă de tinere purtând pantofi cu bot ascuţit, asemenea ciocului de răpitoare, pe băncile din parc sau cine ştie unde, în braţele unui tânăr imberb cu tuleie în ciocul de fraier şi cercel în ureche, constituind obiect de mângâieri obscene pentru mâna nespălată.

Dar ce să ne mai mirăm când pe "sticla" TV apar "VIP-uri" din clubul celor 100 milionari care-şi depun sărutul pătimaş pe buricul unei oarecare tinere "blonde sau brune", ajungând cu buzele cleioase de băutură spre zonele de sub buric, pe care, cu o mână leneşă, le acoperă cu grimasa unui deranj întâmplător.

Este clar că trăim epoca în care buricul, cu puterea lui de atracţie nemăsurată a ajuns vedeta incontestabilă a vieţii noastre, marcând linia de educaţie a tinerei generaţii. Încât, parafrazând pe un celebru filosof, eseist şi sociolog francez, putem afirma cu tărie că "secolul XXI va fi secolul buricului împodobit sau nu cu cercel, sau nu va fi deloc"...

...Aşa să fie oare?...

Protest

Subsemnaţii, economist Petru C. Baciu, economist Petru Velescu şi ing. Ion I. Belciu, membri ai "Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici şi Luptători Anticomunişti", filiala Bacău, venim pe această cale să protestăm energic împotriva celor fără Dumnezeu şi comunişti înveteraţi care au găsit cu cale să se opună construirii Catedralei Mântuirii Neamului în locul aşa zisului monument al naţiunii române, de fapt monumentul închinat memoriei comuniştilor, trădători de neam şi patrie, in Parcul Carol – Bucureşti.

MOTIVAŢIE

Această construcţie, respectiv monumentul criminalilor comunişti şi-a trăit traiul pe vremea când comunismul era în plină glorie şi care a adus omenirii numai jale şi asasinate, în special românilor, care au avut de suferit lagăre şi închisorile aflate pe întreg teritoriul ţării noastre, unde în în final au fost închişi peste un milion din fiii neamului nostru şi unde au fost asasinaţi peste şase sute de mii din cei care formau elita intelectualităţii poporului român, în afară de cei care au fost asasinaţi în munţii de pe tot cuprinsul ţării noastre. Aceşti criminali comunişti, care au învăţat cele mai perfecţionate metode de a omorî la şcoala KGB-istă şi cărora li s-au alăturat toate lepădăturile care au supt la ţâţa comunismului atoate săpânitor în acea vremeau fost reprezentaţi de câteva mii de persoane care au pichetat monumentul din Parcul Carol manifestând pentru oprirea lucrărilor la Catedrala Mântuirii neamulu.

Ca unii care am suferit în închisorile şi lagărele comuniste din RPR şi RSR, protestăm vehement împotriva acestor lepădături care-şi aduc aminte cu durere de vremurile apuse pentru ei. Dar când vezi ce se petrece după 15 ani de la presupusa cădere a comunismulu, te apucă toate frigurile. Avem imensă admiraţie pentru tânăra româncă ce a protestat în grămada de lepădături comuniste, fără a mai avea pe cineva alături pentru a o apăra. A fost bruscată, primind şi câteva palme. Marele păcat este că din cei 22 de milioane de români s-a găsit numai această tânără, singură dar plină de curaj care s-a ridicat împotriva atâtor nostalgici comunişti. Am fi mers şi noi acolo dar suntem bătrâni şi pe patul suferinţeleor, provocate de timpurile "bune" prin care am trecut.

Toată admiraţia pentru această tânără şi părinţii care au crescut-o în spiritul credinţei străbune, cu dragoste pentru neam şi patrie.

Un alt exemplu, de această dată negativ, îl reprezintă Traian Băsescu. Acest individ s-a alăturat tagmei lui comuniste şi luptă pe toate căile, împotrivindu-se construirii Catedralei Mântuirii Neamului şi a tot ce–i românesc.

Apreciem cu toată sinceritatea poziţia domnului ministru al Culturii şi Cultelor, dl. Acad. Prof.Răzvan Teodorescu, care considera că acea "făcătură" din parcul Carol nu este monument istoric şi că pe români nu-i interesează aşa ceva. Cinste domniei sale. Afirmaţiile lui Ion Zubaşcu, care susţine în ziarul România liberă că ar fi alături de comunişti trădători ne creează cele mai mari tristeţi. Noi nu putem crede aşa ceva. Apoi vestea că Şerban Sturdza s-a alăturat acelei grupări de comunişti notorii susţinând că "este un nonsens să muţi monumentul din Parcul Carol" ne face să credem că şi el a fost un credincios activist al Partidului Comunist şi că a uitat prin ce foc şi pară a trecut neamul românesc. Mai cu seamă că-l ridică în slăvi pe acel Cucu. Domnia sa a uitat câte monumente au ras de pe faţa pământului vrednicii noştri înaintaşi- comuniştii" ? Remus Cernea este preşedintele "Solidarităţii pentru Libertatea de Conştiinţă" pe care noi o numim "pentru libertatea celor fără conştiinţă". De asemenea acel Petre Derer, care din păcate conduce destinele arhitecţilor din România, vine cu nişte argumente de-a dreptul stupide, face nişte aprecieri aberante: "procedura de declasare trebuia să se bazeze pe avizul specialiştilor..."; "modul de alegere a terasei superioare a Parcului Carol pentru Catedrală este arbitrar"; şi acum ţineţi-vă bine: "procedura de declasare a unei părţi a Parcului şi a fostului monument (comunist) nu respectă cadrul legal, după care ar trebui să se conducă o ţară candidată la,UE" (ce-o fi a vând UE cu acest amărât de monument comunist!?). Şi modul în care s-a procedat este ilegal şi se constituie ca un precedent periculos pentru soarta parcurilor şi a monumentelor din România. Această situaţie îl doare pe preşedintele UAR.

Dacă privim cu atenţie toate polologhiile domnului Petre Derer ne putem da seama fără prea mari eforturi că stă alături de cei mai notorii comunişti şi că le serveşte cauza în totalitate. Este nedrept ca nişte intelectuali să lupte alături de cei care ne-au adus în acestă stare, când peste 80% din români trăiesc sub pragul celei mai crunte sărăcii. Este o rimă să gândim în felul acesta, să umblăm cu scuze şi subterfugii pentru a se da undă verde la semenea aberaţii. Toate cele de mai sus au fost extrase din ziarul "România liberă" apărut la dat de 24 aprilie a.c..

Pentru monumentul care zace de mulţi ani în gunoaie la Câmpulung Muscel nu se găseşte nici un om de acţiune care să facă ceva în acest scop. Cât despre comunişti nici vorba să se angajeze, pentru că tocmai ei au fost cei care au distrus rezistenţa de la Nucşoara (familia Arnăuţoiu şi mulţi care au fost ucişi de comunişti şi de Securitatea acelor timpuri). Sunt foarte multe de spus mai ales copiilor care au fost duşi cu forţa în Parcul Carol, pentru a manifesta, ei neştiind ce au făcut comuniştii în cei cincizeci de ani de domnie. Aşa era şi pe vremea comunismului, când tineretul era scos la manifestaţii, munci voluntare şi alte forme de exploatare a acestuia.

Ne oprim aici, rugându-ne la Bunul Dumnezeu ca acest Parc Carol să nu mai fie blasfemiat, gândindu-ne că statuile Regelui Carol I au fost distruse de comunişti.

Pentru toate cele arătate mai sus, ne luăm răspunderea în faţa poporului român, a justiţiei şi nu în ultimul rând, în faţa conştiinţei noastre.

Români, treziţi-vă din somnul cel de moarte!

Aşa să ne ajute Dumnezeu! **Bacău, 26 aprilie 2004**

Petru C. BACIU – ec., Petru VELESCU – ec., Ioan I. BELCIU – ing., Gheorghe HARAPU, Gheorghe MÂNTULESCU, Mihai PĂVĂLUŢĂ,, Viorel CĂPITANU, Aneta BELCIU, Nicolae PĂDURARU.

INFORMARE

Reînregistrarea PPP... *(continuare din pag. 5)* Solidarităţii Democratice pentru Şanse Egale şi o Societate Mai Bună împotriva sentinţei Nr.12/5.02.2004 pronun-ţată de TMB Secţia V Civilă în Dosarul Nr.51/P/2003. Contestaţia a fost respinsă ca "nemotivată". Astfel, sentinţa civilă Nr. 12 a TMB a devenit definitivă şi irevocabilă.

Fiindcă nu mai erau decât 3 zile până la data limită (8.05.2004) de depunere a candidaturilor pentru Alegerile Locale, am solicitat în aceeaşi zi un Certificat de Grefă la Curtea de Apel Bucureşti pentru a-l prezenta Grefei TMB, singura împuternicită să comunice Biroului Electoral Central (BEC) legalitatea Partidului "Pentru Patrie", astfel ca BEC la rândul său să comunice în întreaga ţară, la toate Birourile Electorale aprobarea înregistrării candidaturii noastre. Când am ajuns cu certificatul de Grefă la TMB, acesta îşi terminase programul de lucru din ziua respectivă şi judecătoarea de serviciu ne-a cerut să revenim a doua zi dimineaţă. Ne-am conformat, şi a doua zi, la prima oră, cu documentul în mână d-l George Ursa s-a aflat la uşa Grefei. Surpriză: grefiera responsabilă cu înregistrarea partidelor politice afirmă că Certificatul de la Curtea de Apel nu poate fi luat în seamă şi să aşteptăm să vină dosarul. Nu ne rămânea altceva de făcut decât să inter-venim în aceeaşi zi, în scris, la Curtea de Apel pentru a urgenta trimiterea dosarului la TMB. În sfârşit, ni se comunică de la Grefa Curţii de Apel că dosarul PPP a plecat cu un curier la TMB. Venim din nou la TMB, sperând că între timp a ajuns şi curierul. Aici ni se spune: "v-au minţit, nu au trimis nici un dosar." Am stat la uşa Grefei TMB timp de 5 ore în picioare aşteptând sosirea do-sarului. În sfârşit, către ora 14,30, suntem anunţaţi că dosarul a sosit şi că se va comunica BEC hotărârea defi-nitivă. Era data de 06.05.2004 şi mai erau doar 2 zile până la termenul limită de primire a listelor de candidaţi.

În tot acest timp cât noi umblam după înregistrarea PPP, la sediul nostru central se întocmeau dosarele pentru participarea la Alegerile Locale din Bucureşti. Aici a apărut iar o defecţiune de organizare a noastră. Pe data de 27.04.2004 apăruse o lege prin care candidaturile trebuiau însoţite de Declaraţia de avere şi de Declaraţia de "Securitate". O parte din membrii noştri care s-au oferit să-şi depună candidaturile ca primari sau consilieri au luat cunoştinţă de această dispoziţie, alţii însă au întocmit documentele respective după vechea lege, dând ocazia membrilor din Birourile Electorale să le respingă. Mai mult, deşi ni se comunicase iniţial că toate declaraţiile trebuie scrise de mână, Birourile Electorale refuzau primirea declaraţiilor de avere dacă nu erau înaintate pe formulare tipărite.

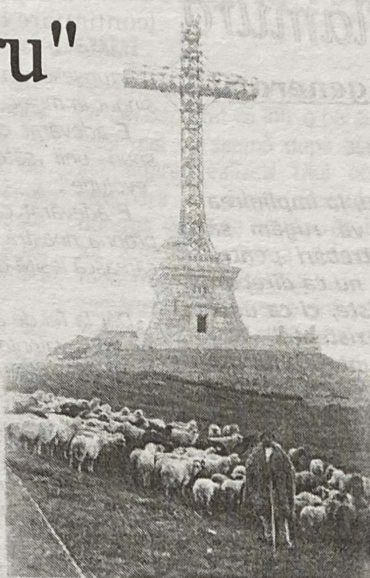
În seara de 8 mai, printr-o intervenţie telefonică la BEC, reclamând cazul, primesc răspunsul: "dacă sunt conform legii vor fi acceptate şi declaraţiile olografe". O parte fiind conform legii au fost primite, altele au rămas respinse.

Lipsa noastră de informare corectă şi de conformare la spiritul şi litera legii ne-au creat probleme ce puteau fi evitate. Se impune să învăţăm din cele întâmplate.

Ca o lacrimă de sânge a căzut o stea...

prof. Ion ŞTEFAN (Babadag)

"Iunie negru"

În urma ultimatumurilor guvernului sovietic adresate României în 26 şi 28 iunie 1940, România, pândită din toate părţile de duşmani, gata s-o sfâşie, a acceptat "cu cuţitul la gât" să-şi retragă armata şi administratia din Basarabia şi Nordul Bucovinei, care au fost imediat, chiar înainte de termenul fixat, ocupate de URSS, acaparând şi Ţinutul Herţa, care nici nu era trecut în ultimatum, în timp ce armatele Ungariei şi Bulgariei, dar şi ale Jugoslaviei "prietene", aşteptau semnalul de invazie dacă ultimatumul din 28 iunie n-ar fi fost acceptat.

În memoriile sale, Carol al II-lea afirma cu ipocrizie că el a trebuit să cedeze în faţa majorităţii Consiliului de Coroană ţinut atunci, care s-a pronunţat pentru "cedare" de parcă nu se ştia ca acest organism consultativ era format ad-hoc, de el însuşi, din favoriţii săi, cu mici excepţii, şi că din februarie 1938 instaurase un regim autoritar în care el dicta pe faţa, nu din culise, ca până atunci! Partidul comunist din România a salutat atunci armata sovietică "eliberatoare", el fiind de la constituirea sa în 1921 agentura cominternista a Moscovei întru distrugerea României Mari, prin desprinderea "coloniilor" ocupate de România: Transilvania, Bucovina, Basarabia, Dobrogea!

O durere imensa a simţit atunci întregul popor român, mai ales cei care au trebuit să-şi părăsească în câteva ore căminele şi agoniseala, de frica năvălitorilor, pribegindu-se în restul ţării necotropite, ca şi armata, supuşi la umilinţe de către trupele sovietice care le devansau şi le dezarmau, rupându-le ofiţerilor epoleţii, dar şi de către populaţia civilă rusofonă şi evreiască contaminată de comunism şi antiromânism! Dar cel mai mult au suferit românii rămaşi la casele lor, marea majoritate a românilor! O cruntă teroare s-a lăsat peste ei: arestări, asasinate, deportări, dirijate de rusofoni şi evrei, după cum le prezintă Paul Goma în "Săptămâna roşie (28 iunie-3 iulie 1940) sau Basarabia şi evreii", Ed. Museum, Chişinău.

Atunci un doliu negru s-a lăsat peste Patrie, românii clocotind de revoltă neputincioasă. Curând au urmat alte răpiri, în august-septembrie 1940, alt doliu peste celalalt, şi regele netrebnic a trebuit să fugă din ţară , de mânia poporului român, care nu-l mai putea suporta după atâtea crime ordonate de el, considerat pe drept principalul vinovat de acest dezastru naţional.

Peste aproape un an, la 22 iunie 1941, armata româna a intrat în razboiul antisovietic alături de armata germană, nu pentru a cotropi URSS, stăpână pe două jumătăţi de continente, căci niciodată poporul român n-a nutrit gânduri de cotropire, fiind un popor mic, la răscrucea marilor imperii, nevoit mereu să-şi apere "sărăcia şi nevoile şi neamul". El a vrut atunci, în iunie 1941, să-şi elibereze vatra strămoşească, apărată cu sabia de voievozii alături de popor, vatra strămoşească răpita cu un an în urmă de Marele Vecin hrăpareţ! Armata română a continuat razboiul şi după ce şi-a eliberat fraţii subjugaţi, dintr-o necesitate militară: pentru a determina adversarul să renunţe la pretenţia asupra teritoriilor cotropite în 1940, la care n-avea nici un drept istoric. Acest război, prelungindu-se până în august 1944, a îndoliat multe zeci de mii de familii româneşti, numai pentru că pofta cotropitoare a URSS, ca şi a Germaniei hitleriste intrate în cârdăşie prin pactul Ribbentrop-Molotov, nu se mai săturau cotropind popoare după popoare!

Este la mintea oricui că, dacă România n-ar fi fost mutilată la 1940, ea n-ar fi intrat în război contra URSS în iunie 1941, după cum, dacă în 1688-1699 Imperiul austriac n-ar fi ocupat Transilvania şi în 1775 Nordul Moldovei, denumit Bucovina, iar Imperiul rus in 1812 Moldova dintre Prut şi Nistru, denumită Basarabia, armata roână n-ar fi intrat, la cererea populaţiei de acolo, nici în Basarabia, nici în Bucovina, nici în Transilvania, în 1918, şi nici n-ar fi trecut Tisa în 1919 dacă guvernul ungar n-ar fi atacat armata română intrată în Transilvania.

Este trist că actuala conducere a României, prin actul adiţional la Tratatul de bază cu Federaţia Rusă, recent ratificat, care condamnă nu numai pactul Ribbentrop-Molotov ci şi participarea României la războiul antisovietic, n-a înţeles că poporul român niciodată n-a dus de-a lungul istoriei sale decât lupte pentru a-şi apăra "sărăcia şi nevoile şi neamul", pentru care a sângerat cumplit şi sângerează şi azi în teritoriile naţionale rupte samavolnic de vecinii hrăpareţi, în tragicul an 1940!

15 mai 2004

VASILE ROŞU

Ne obişnuisem într-atât cu chipul său blajin şi cu vorba-I molcomă de sfânt rătăcit în lumea noastră rea, încât plecarea sa dintre noi încă ni se pare neverosimilă. Suflet bun şi cald, asemenea plaiului moldovenesc, pe cât de sobru, pe atât de mucalit, găsind mereu puterea de a ne da un licăr de lumină atunci când noi, tinerii, nu mai eram capabili a risipi întunericul.

Un monument de dragoste şi bun simţ românesc, indisponibil la vreun compromis, dar gata oricând să dea o fărâmă din sufletul său – şi aşa chinuit – celui aflat în necaz. Aşa a trăit o viaţă întreagă Bădia Vasile Roşu şi aşa l-am cunoscut şi noi, tinerii, în anii de regrupare a forţelor anticomuniste de după 1990.

Activitatea în Rezistenţa Naţională Anticomunistă (a activat în reţeaua organizaţiei "Gărzile lui Decebal" din Munţii Bucovinei), avea să-l coste ani grei de puşcărie şi marginalizarea continuă până în 1989. După Revoluţie a participat activ nu doar la organizarea Partidului"Pentru Patrie", ci şi la activitatea fundaţiilor "George Manu" şi "Bunavestire". Şi la fel de blând a plecat dintre noi, aproape pe nesimţite, asemenea vântului ce se furişează nopţile de mai prin ramuri înflorite. De parcă ar fi vrut să nu ne deranjeze din treburile noastre lumeşti, cu delicateţea sa sufletească..

Când primii bulgări au căzut pe capacul sicriului coborât în groapă, camarazii adunaţi I-au adus ultimul salut, ca unui vechi luptător, ce ne-a fost model de viaţă în acest veac schimonosit de răutate.

În Împărăţia lui Dumnezeu sunt multe locaşuri. Nu pot să-mi închipui sufletul bun al lui Vasile Roşu decât în aceste sânuri ale bunătăţii. Dumnezeu să-l odihnească în pace.

F. Dobrescu

VASILE CARATAŞ (Constanţa)

De pe malul Mării primim trista veste a trecerii la Cele Veşnic e a celui care a fost Vasile Carataş.

L-am cunoscut în urmă cu doi ani la Aiud, unde venise, ca şi alte sute de colegi de suferinţă, să mai vadă o dată locul supliciilor trecute. Aromânul mărunţel şi ager, plin de o vervă debordantă ce contrazicea cele aproape nouă decenii de viaţă, ne-a făcut pe cei tineri, să-l simţim ca pe unul din ai noştri. Dar ceea ce am remarcat atunci a fost dorinţa lui de unitate a foştilor combatanţi şi de renunţare la ultimele orgolii care împiedică coagularea unei Drepte româneşti autentice.

Fie ca Bunul Dumnezeu să te odihnească în pace, Bădie Carataş, şi să-ţi împlinească această dorinţă a ta şi a neamului românesc.

Florin D.

La 91 de ani, Vasile Blănaru-Flamură vorbeşte tinerei generaţii

Domnule Vasile Blănaru, la împlinirea vârstei de 90 de ani, vă rugăm să răspundeţi la câteva întrebări pentru cititorii "Buciumului". Azi nu ca director de onoare al acestei reviste, ci ca unul din supravieţuitorii Rezistenţei Naţionale Anticomuniste. Sunteţi unul din scriitorii (puţini) care, la momentul '89 aveau o "literatură de sertar". Am înţeles că majoritatea volumelor din ultimii 14 ani au fost redactate mult înainte de 1989.

Aşa este.

S-a încercat acreditarea ideii că Securităţii nu i-ar fi scăpat nimic şi că deci Rezistenţa nu a existat. Cum aţi păstrat totuşi aceste manuscrise?

Au fost ascunse în Bucovina, la Câmpulung, în podul casei unor nepoţi.

În perioada interbelică aţi semnat la un număr mare de publicaţii.

Da, am publicat la ziarul Vremea, la Buna Vestire, Libertatea, Cuvântul, ziarul lui Nae Ionescu şi Mircea Eliade...

L-aţi cunoscut pe Eliade?

L-am cunoscut. Era, într-adevăr un om excepţional. Am intenţionat într-o vreme să scoatem o revistă, amândoi. Bineînţeles că nu a dat voie cenzura...

Articolele dvs. în acea perioadă apar sub un pseudonim...

...Cezar Flamură... Am să-ţi spun o întâmplare, pe care n-am spus-o nimănui. Aveam un unchi la Focşani, inginerul Blănaru, care era un apropiat al lui Codreanu. Am scris mult despre asta. Eu am fost un tip mai timid... Aveam la Câmpulung un prieten. Era de felul lui foarte glumeţ. Pe atunci eu trimiteam articole la revista de la Orăştie, a protopopului Moţa, "Libertatea"... Prietenul ăsta, într-o zi îmi spune: "Mă, de ce nu scii şi tu un articol, aşa, mai consistent, că ai posibilităţi." Zic:"Am să scriu, dar eu de-abia acum am început, de câtva timp...". Şi el, mai în glumă, mai în serios, îmi spune: "Păi, ce scrii tu la ziarul lui Moţa e o... fleandură!..." Căpitanul, care era în preajmă şi a auzit, i-a spus: "Măi, ăsta nu-i fleandură, ăsta-i flamură. Şi nu o flamură oarecare: e Cezar Flamură." De la el am primit deci pseudonimul ăsta.

Înainte de detenţie aţi publicat un volum de versuri...

... Da, în 1939... "Talazuri"...

Am văzut că s-a bucurat de prefaţa unui mare scriitor consacrat...

...Victor Eftimiu... El era mason şi eu eram legionar... (râde) Dar foarte buni prieteni. El era un om foarte corect. Era un bun român, dar... asta era calea lui, era mason... Şi când a fost publicat volumul "Talazuri", a scris el prefaţa. Şi a adăugat la prefaţă câteva versuri, dar asta-i altceva...

V-am regăsit semnătura şi în paginile unei reviste interbelice de cultură, "Sânziana".

"Sânziana", revista profesorului Constantin Gane. Era un om deosebit, un caracter integru... A murit la Aiud...

Aţi fost condamnat la moarte pentru activitate în Rezistenţa Naţională Anticomunistă. Ce a fost comunismul pentru poporul român?

Un blestem!...

Consideraţi că schimbarea de regim de acum 15 ani rezolvă în sine problemele societăţii româneşti? Ne adâncim în mizerie, în promiscuitate morală...

Da, pentru că la conducerea statului persistă elementele comuniste... Redresarea nu se poate face decât pe temelie nouă...

Credeţi că Partidul "Pentru Patrie" va avea de jucat un rol în această necesară redresare ?

Poate juca un rol important. Dar, vezi, mulţi luptători în Rezistenţă, după anii petrecuţi în puşcării şi lagăre, nu mai au puterea de a se implica. Tinerii trebuie să înţeleagă că au datoria să continue lucrarea noastră... Că viitorul depinde de ei... Poate ei vor reuşi să împlinească ceea ce nouă nu ni s-a îngăduit.

Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi vă urez încă o dată, în numele Redacţiei, "La mulţi ani!".

(interviu realizat de Florin DOBRESCU)

<u>În imagine</u>: Vasile Blănaru-Flamură la o adunare a foştilor deţinuţi politici.

Biserica de la Hotar

(continuare din pag. 4)

Iarăşi e adevărat că preotul tânăr, ale cărui predici mărturisesc un spirit viu, de luptător creştin, se simte singur în mijlocul acestor săteni.

E adevărat că "trebuie să fim în pas cu vremea", cum spun unii săteni mai firoscoşi şi mai deschişi către "evoluţie".

E adevărat că această comunicare atât de necesară cu propria noastră istorie nu mai caracterizează o comunitate sătească ieşită din ritmurile ei...

Dar la fel de adevărat este că toate acestea se datorează ignorării valorilor... lipsei de comunicare dintre generaţii... lipsei de educaţie atât în spiritul valorilor tradiţionale câ şi deschiderii către o demnă şi decentă acceptare a noului... Şi, nu în ultimul rând, lipsei de implicare a instituţiilor autorizate(încă din 1997 catapeteasma ameninţa să cadă, unele părţi fiind transformate în făină. Vizita unor reprezentanţi ai acestor instituţii este ulterioară acestei date)

N-am putut decât să culeg din ploaie şi din praful magaziei sfinţii ieşiţi din uz...I-am adăpostit în Căminul Cultural în aşteptarea unei vindecări. Care nu se rezumă la foarte puţin probabila salvare a lemnului şi a picturii ci la redarea lor în circuitul viu şi conştient al valorilor, în primul rând pentru strănepoţii răzeşilor lui Ştefan.

În altă ordine de idei, oamenii satului şi-au făcut în felul lor datoria. Catapeteasma nouă a fost imediat comandată şi, în mai puţin de un an a ajuns în biserica din Mazili. Pictorul cel tânăr, care, într-adevăr, "are mână", a fost deja angajat, iar preotul a cumpărat culorile din comerţ. Oamenii vin să-şi comande câte un sfânt şi mulţi n-o fac spre fală ci pentru sufletul lor. Mai rămâne de mărit pridvorul, să fie biserica mai mare (deşi cam vin aceeaşi oameni şi loc ar fi pentru toţi creştinii, mai cu seamă că nu mai vin oamenii, aşa "ca pe vremuri, cu mic, cu mare"). Iar consilierul cel mai destoinic şi mai devotat, o să facă şi acoperişul, cum a mai făcut... Iar peste ceva vreme, o să fie slujbă mare, cu episcop de Roman şi preoţi mulţi, cu lume din toate satele din jur şi mai departe, care se vor înghesui să treacă o dată prin altar căci " aşa e bine".

Dar mă întorc la întrebarea care mă chinuie, pentru că ea reflectă starea de cumpănă prin care trecem: Noul acesta, mai mare, mai sclipitor, mai frumos, de care ne agăţăm cu atâta disperare existenţială, va reuşi să preia toată încărcătura de sfinţenie, de istorie, toată bogăţia creatoare transmisă iată, atâtea secole!?

Vom reuşi, luînd-o mereu de la un alt început şi aruncând tot ceea ce nu mai înţelegem, să perpetuăm spiritul unui neam care nu-şi poate recâştiga demnitatea decât prin forţa sa creatoare legată prin fire de nedesfăcut de cinstirea strămoşilor?!

Aş vrea ca cineva dintre noi, sau din altă parte să-mi dea un răspuns afirmativ, un răspuns bun, că odată cu aceste goliri succesive de propria noastră spiritualitate vom reuşi să creăm ceva la fel de profund. Până atunci rămâne aceeaşi tristeţe măsurată doar de ceasornicul timpului care roade în noi şi în lucruri, care ne va şterge şi pe noi mai repede decât a şters ploaia chipurile sfinţilor de pe catapeteasma veche. Rămâne o piatră pe hotarul cu biserici care desparte o lume românească ce a fost de una ce se străduie să fie. Dincolo de pietre, ciment, datorii şi orgolii, simboluri cu două feţe, Mântuirea nu e numai o problemă individuală.

Stând pe acest hotar, cum zice psalmistul, "Acolo şezum şi plânsem", ne vom simţi răspunzători faţă de ceea ce am fost, pentru a ne hotărî "Mântuirea - o faptă a libertăţii noastre" (Părintele Arsenie Boca). Adică ceea ce urmează să fim.

ACUM AŞTEPTĂM OPINIILE TALE ŞI PE mail: buciumul @ yahoo.com

"Tudor Gheorghe – Trimite vorbă"

21 Mai 2004

Trăim poate una dintre cele mai zbuciumate şi mai cu seamă tulburi epoci din existenţa neamului românesc. Şi, cu cât sevele vii se retrag tot mai mult într-o zonă de umbră, de unde răzbat la suprafaţă doar pentru cei care le iubesc prea mult, cu atât se adevereşte ceea ce ne spunea zilele trecute un mare şi pe atât de smerit duhovnic, trezind în noi întrebări şi limpeziri.

"De ce l-a iubit cel mai mult, din Vechiul Testament, pe Moise? Dar Mântuitorul, de ce l-a iubit mai mult pe ucenicul din Tars? Fiindcă şi unul şi celălalt şi-a iubit neamul său..."

Şi pe alţi martiri români, din care unul, mai cu seamă, ne încălzea inimile cu amintirea lui vie la acel ceas de taină. Si, pentru că Dumnezeu i-a iubit atât de mult pe aceşia, împotriva lor s-a adunat toată ura celui al cărui nume nu se poate rosti. Şi care, în istorie, îmbracă atâtea haine omeneşti pentru a zădărnici lupta acelora pentru salvarea neamului în care Dumnezeu i-a trimis. Dar însăşi jertfa pentru neam a făcut ca sevele vii ale pământului românesc să fie mai aproape de noi, să mai avem o şansă pentru mâine.

Aceste lucruri le va fi spus un părinte, martor al altor vremi de cumpănă, fiului său. Şi nu le-a uitat, pentru a fi astăzi unul dintre puţinii oameni şi artişti care au harul de a ne ajuta în setea noastră de noi înşine, de a ne apropia de miezul tainic, creator şi adânc al fiinţei româneşti. Pentru că celor mai mulţi dintre noi ne e greu să mai atingem singuri acea zonă profundă, de adevăr a fiinţei noastre.

Căci trăim într-o lume a le cărei armonii s-au schimbat. A cărei grilă de valori s-a inversat. În care, cu modestia şi buna cuviinţă, cu munca cinstită, făcută cu pasiune, bani vechi de aur şi argint, nu mai poţi obţine nimic într-o societate care consumă tot, chiar şi sufletul. Iar sufletului românesc, veştejit de lipsa acordurilor ce se împleteau cu însăşi existenţa sa, i se servesc, ba, culmea neruşinării, se consideră reprezentat pe plan mondial, de nişte aberaţii pornografice cu iz de transpiraţie şi zbierete drăceşti.

În această situaţie în care am ajuns, siliţi de împrejurări, dar mai mult de propria noastră ignoranţă, mi-a fost dat să văd şi să trăiesc alături de o sală uriaşă plină cu oameni fericiţi. Fericirea autenticului, a trăirii adevărate, în propria ta fiinţă deşteptată de dorul cumplit de a fi ceea ce suntem. Acest dar minunat pe care l-am primit într-o zi de sfântă sărbătoare, ziua Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena, este apanajul artei adevărate şi al harului pe care Dumnezeu l-a revărsat peste anumiţi oameni aflaţi printre noi pentru a nu ne topi definitiv şi iremediabil în "masa amorfă a unei Europe sterpe, sterile". Am descoperit cu toţii, cei care ne aflam acolo, chemarea sufletului românesc, viu peste veacuri şi vremi, în esenţele sale creatoare ce te înalţă pe culmile extazului şi te coboară adânc în prăpăstiile durerii, datorită capacităţii de dăruire, de muncă şi de inspiraţie a acestui bard singular al timpului nostru care este Tudor Gheorghe. A fost un timp rupt din profana şi profanata noastră viaţă, un timp imposibil de măsurat cu acele ceasornicului, în care am regăsit frumuseţea nealterată a fiinţei noastre româneşti după care tânjim şi de care ne-am depărtat ca într-o paralelă existenţă.

Şi mai cu seamă după astfel de momente înălţătoare realizezi răul ontologic care se strecoară în fiinţa neamului tău în golul dureros lăsat de smulgerea brutală a fibrelor lui autentice. Operă pe care a început-o modernizarea forţată şi neconformă cu spiritul românesc pe care o înfiera la vremea lui Eminescu (care a plătit scump iubirea de neam şi al cărui martiriu nici nu-l cunoaştem, spre ruşinea noastră), a continuat-o cu succes trecerea peste noi a comunismului care a runcat în zona spectacolului aproape grotesc ceea ce ţinea de însăşi esenţa existenţei noastre, după ce a sfâşiat şi a mutilat legătura vitală cu Dumnezeu, lăsând întreaga creaţie populară fără suport real. Comunismul a atacat înăşi esenţa sărbătorii, aşa cum era ea definită de Vasile Băncilă.

Dar mai cu seamă, depărtarea de noi înşine a continuat cu îndârjire în anii ce au urmat marii jertfe din '89, pe sângele căreia s-a înălţat cu neruşinare o falsă democraţie compusă din schimbarea la faţă a aceloraşi comunişti, din răul intrat în fiecare dintre noi, dintr-o idee de libertate atât de falsă şi cu mult mai bogată în rău decât cutia Pandorei.

Cu atât mai mult resimte românul golul lăsat de îndepărtarea de fiinţa lui deplină şi adevărată. Numai că, în lipsa unei educaţii temeinice sau chiar elementare, pe care nici mediul cosmopolit şi alterat al oraşului, nici cel al unui sat ieşit din valorile sale nu le mai pot oferi, alte rele vin să ne intoxice sufletul. Pe fondul aceluiaşi comerţ în care bani se pot scoate din orice, chiar şi din specularea sentimentelor omeneşti, au proliferat cele mai neautentice şi mai neinspirate emisiuni de aşa zisă muzică populară. Ce e mai grav că ţi-este dat să auzi oameni respectabili aducându-le elogii... i se pare incredibil să existe atâta artificialitate, de la decoruri (fază pe care chiar multe cârciumi cu specific românesc au depăşit-o), până la mişcările interpreţilor (mai aproape de adevăr e termenul de "cântător" pe care l-a lansat Tudor Gheorghe), la play-back-ul prea evident că ţi-ar veni să râzi dacă n-ai fi conştient că suntem de plâns, la volubilitatea forţată şi neinspirată a prezentatorilor şi până la compoziţia textelor. (Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când am auzit o aberaţie "folclorică" ce suna aşa: "Ciupe, ciupe binişor, să laşi semne pe picior". Cred că e imposibil ca orice om de bun simţ să nu relizeze cât rău poate face introducerea acestor noxe în sufletul şi aşa mutilat al bunului român. Pentru că nu mai avem capacitatea de a face distincţia dintre autentic şi kitsch şi nu mai conştientizăm deformaţia pe care o produce acest fals grosolan. Din păcate oameni respectabili emit păreri de genul: "E bine că există, măcar şi aşa !" Or, în plan spiritual, ingurgitarea inconştientă a atâtor "fabricate" grosolane mi se pare mult mai dăunătoare decât lipsa lor. Pentru că lipsa lor ar da ea însăşi naştere unei stări propice căutării spiritului autentic şi creaţiei în acest spirit. Pe când aceste surogate retează capacitatea organismului de ase dezintoxica, de a se purifica şi a reuşi să se hrănească din propria sa sevă creatoare.

E deja prea mult, dar trebuie să amintesc aici şi ţopăiala în stil "etno" a unor formaţii tinere (între care se amestecă hilari interpreţi anchilozaţi dornici de o popularitate ridicolă) care, în marea lor majoritate afişează într-un cadru "modern", aşa zis "emancipat", aceleaşi instincte animalice, demodarea bunului simţ, ahtierea după lux şi viaţă uşoară, gesturi şi comportamente scabroase, totul într-o ţopăială de inspiraţie populară (?!). Şi care îi fac pe tinerii noştri, şi aşa debusolaţi, lipsiţi de educaţie culturală, muzicală, morală să-şi aleagă alte aberante modele.

Toate aceste aspecte au chiar o notă comică, dar e imposibil să nu realizez că ne jucăm de-a râsu' plânsu.

Dar, dacă mai avem o şansă, ca neam de a mai fi, măcar prin oameni care ni s-au dat pentru a ne reaminti ceea ce suntem, că ne e atât de dor de noi înşine, de fiinţa noastră autentică, e bine să nu amestecăm lucrurile şi să ne îndreptăm scara de valori. Şi, mai ales, în toleranţa noastră proverbială să nu ne înşelăm crezând că orice lucru care seamănă cu ceea ce ne-am dori e şi bun. Cu cât vom reuşi să ne smulgem pe noi înşine şi pe alţii din mreaja acestor sirene transpirate de circ jalnic vom avea mai multă putere şi energie pentru a recupera ceea ce ne lipseşte şi a umple creator acest gol pe care l-a lăsat smulgerea adevăratei seve a sufletului românesc.

Sala aceea plină, într-o zi de sărbătoare, devenită şi sărbătoare a spiritului a dovedit că sufletul românesc rămâne nemuritor, chiar dacă trece prin încercări ale vremurilor sub care stau şi oamenii. După această întâlnire cu autentica spiritualitate româneacsă am revenit la convingerea mai veche că scormonirea rădăcinilor nu e numaidecât ocupaţia predilectă a unor nostalgici ci o necesară şi dureroasă sete de a supravieţui, de a trăi în adevărul fiinţei tale, de a ieşi din eroarea pe care o produce orgolioasa înstrăinare la modă.

Şi, ca să închei, cu toată lipsa acordurilor muzicale superbe: "Of, ce chin, ce dor, ce jale, măi! / Pe la poarta dumitale!" La poarta sufletului nostru pe care trebuie să-l recâştigăm. Şi mai cu seamă trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne mai dă încă. Oameni care să ne ajute s-o facem.

Mulţumim "Nea Tudore"... Mulţumim Bădie Ilie Tudor

(**Nota redacţiei:** *Fostul deţinut politic ILIE TUDOR este tatăl marelui artist naţional TUDOR GHEORGHE)*

Spiritul de la Sambata

A devenit un obicei ca prima Duminică după Sf. Ilie să fie zi de pelerinaj la Mănăstirea Sâmbăta de Sus. Poate pentru că cei pomeniţi an de an acolo, luptătorii în rezistenţa armată din munţii Făgăraşului, aleseseră ca protector al lor, acolo, în singurătatea sălbatică, pe Proorocul Ilie, şi el fugar în munţi pentru apărarea credinţei în Dumnezeu. Şi în fiecare an, la Sâmbăta, rude, copii şi prieteni ai celor morţi fără cruce şi mormânt pe cărările munţilor, cât şi cei care după Revoluţie au auzit chemarea lor de dincolo de lume, se adună întru pomenirea lor, a partizanilor anticomunişti, şi pentru a întări Ţării credinţa că spiritul gestului lor eroic nu s-a stins: spiritul luptei pentru Ţară, Dumnezeu şi Statul de Drept. Spiritul Rezistenţei. Spiritul de la Sâmbăta de Sus.

Părintele Arsenie Boca

Cuvântul d-lui Ion Gavrilă – Ogoranu, *Vicepreşedinte al Partidului "Pentru Patrie", Sâmbăta de Sus, 21 iulie 2003*

"Dumnezeu o vrut ca toate aceste lucruri să fie trecute în miile de pagini ale dosarelor Securităţii. Despre noi sunt !68 de dosare de la 800 la 1500 de file, nu pagini. În acelaş timp sunt acolo şi ***testamentele noastre****, bătute la maşină, xerocopiate şi aşezate în dosare.*

Mă adresez acelor tineri care vor vrea să se intereseze de aceşti oameni. Vor ţine seama că acestea nu au fost scrise la o masă de scris, la umbră, au fost scrise cu lanţuri la picioare şi cătuşe la mâini. Eu îmi amintesc de un testament pe care l-am scris în 1954, primăvara, care am socotit aşa, că era mesajul nostru acolo. După atâţia ani în aceşti munţi, am învăţat să preţuim totul prin dragoste. ***Exişti în măsura în care iubeşti şi te înalţi în măsura în care eşti capabil să te jertfeşti pentru această iubire. Iar Ţării, atunci i-am scris: Mamă Ţară, iartă-ne că am cutezat să luptăm şi să murim pentru tine"***

Am spus aceste lucruri ca să se ştie. Aceste arhive sunt deschise oricărui cercetător, iar pentru care au rubedenii sunt iar deschise şi pot fi văzute şi făcute publice.

Aş mai avea un cuvânt de spus pentru cei puţini care ne mai adunăm în acest an şi din ce în ce mai puţini din an în an. Acum 9 ani, când am fost parcă pentru prima dată, am asistat la sfinţirea acestei cruci, eram cam de 5-6 ori mai mulţi, mai în vârstă, mai în putere. Dar tot lor le reamintesc o poezie: "Învins nu eşti atunci când sângeri / Nici dacă-n zbucium lacrimi verşi. / Adevăratele înfrângeri / Sunt renunţările la vis" (Radu Gyr – n. red.)

Lor mă adresez: era o vorbă şi-o speranţă între noi, poate că vreodată neamul nostru se va interesa de această jertfă, va lua-o ca exemplu, va lua ce e bun, va lăsa de-o parte ce-a fost rău în viaţa noastră şi va porni din nou la drum. Era ceea ce visam. Noi, cei de acolo, nu am luptat pentru deşertăciuni lumeşti,omeneşti, nici pentru noi, nici din punct de vedere material şi nici alte deşertăciuni. ***Am luptat numai pentru dragoste, pentru acest neam.*** *Şi mai ziceam atunci acolo, în testament, că atunci când va veni biruinţa şi se va termina, ne vom da de-o parte şi vom lăsa oamenii politici să se ocupe de ţara asta. Şi cam aşa am şi făcut. Şi vedeţi bine unde şi cum merge ţara.*

Parcă toate puterile iadului s-au îndreptat asupra noastră. Pe lângă cele vechi, pe care le-am cunoscut, de ateism, de răutate, de vânzare de frate şi lucruri sfinte, au venit altele acum. ***Parcă o religie pe dos am primit-o noi, românii*** *şi o îndeplinim întocmai. Dacă înainte biserica le socotea unele păcate strigătoare la cer, astăzi începem să le îndeplinim şi să le considerăm ca*

Ion Gavrilă-Ogoranu şi Olimpiu Borzea la Sâmbăta de Sus

lucruri foarte obişnuite. Oare ce-i aceea ca milioane de români să plece din ţară sau ca cineva să-şi adune avere din munca altora!? Oare faptul că avem atâţia copii morţi încă înainte de naştere, atâţia copii ai străzii, când în ţara noastră sunt mai îngrijiţi câinii decât copiii, oare nu-i al doilea păcat strigător la cer?! Şi dacă e trecută acum la legi prostituţia şi ridicată la grad de onoare şi de mândrie, homose-xualitatea, sodomia, care n-au fost cunoscute la noi până acum, oare nu-i ceea ce nici nu ne puteam mă-car închipui?! Am adus de la toate colţurile lumii tot ceea ce a fost rău şi nu ***e nevoie ca, în ţara asta, cineva să se ridice şi să înceapă o îndreptare sub toate aspec-tele?!*** *Nu aspectul material e cel important, dacă noi suntem lipsiţi şi material se datorează faptului că* ***sufletul nu-l avem cum trebuie aşezat.***

#

Şi am amintit şi acele versuri şi mă adresez acelor puţini care ne mai adunăm la zile facem ceva, măcar atâta să avem mulţumire că, atât cât ne-a mai îngăduit Dumnezeu să facem umbră pămân-tului ne-am făcut datoria. Dumnezeu să ne ajute să-i mai amintim şi în anii viitori, însă trebuie ştiut că ***noi nu ne-am făcut datoria numai prin amintirea lor ci numai dacă gândurile, visurile, ce au dorit ei şi pentru ce au luptat ei, măcar în cât de mică parte să le vedem împlinite."***

"De ce L-a dat Dumnezeu pe Fiul Său Iisus ca jertfă, şi încă Jertfă pe Cruce ? Pentru că singurul grai care mai poate răzbi la inima oamenilor, s-a dovedit că nu mai rămâne altul decât jertfa cuiva pentru ei. Când moare cineva pentru tine, pe acela nu-l poţi uita niciodată."

Revista "Buciumul" se pronunţă împotriva intoleranţei, discriminărilor etnice, confesionale sau de clasă, ca şi contra oricăror acţiuni violente, îndreptate împotriva statului de drept, legilor ţării şi drepturilor fundamentale ale omului şi naţiunilor. Înţelegem să acţionăm întotdeauna respectând legile ţării, ale onoarei şi credinţei strămoşeşti.

Prim-redactor de onoare:
Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ
Prim-redactor:
Florin DOBRESCU
Redactor adjunct:
Ioana MAZILU
Redactori permanenţi:
Petre AGHINII, Mihai DERDENA, Bogdan GECZO, Sile IORDACHE, Adrian LUPESCU, Cătălin MAGHIAR, Mihai MOISĂ, Manuela şi Dan STĂNESCU, Ion ŞTEFAN, Adrian VELEA
Tiparul: *ELISAVAROS*
Corespondenţa:
Bucureşti, str. Veseliei nr. 21, sector 5 (cu menţiunea "pentru Mihai Mazilu"), tel. 021.424.15.50; 0722.749.249
E-mail:
buciumul @ yahoo.com
ISSN: 1583 - 1736